

Τὸ θέμα τῆς νέας κομεντί τοῦ κ. Ἰωαννόπουλου εἶναι περίπου ὁμοιο (τί περίεργη σύμπτωση!—ἀσφαλῶς πρόκειται μόνο γιὰ σύμπτωση) μετὰ τὸ θέμα τοῦ «Ποπολάρου». Καὶ στὶς «Μέρες ποῦ ζοῦμε», ὅπως περίπου καὶ στὸν «Ποπολάρου», ἓνας νέος κατώτερης κοινωνικῆς τάξης ἀλλὰ μ' εὐγενικότατα αἰσθήματα, μετὰ ἀριστοκρατικὴ ψυχὴ, κι ὡς ἔγινε μαυραγορίτης, ἐρωτεύεται καὶ κατακτᾷ μιὰ νέα, κόρη ἀπόστρατου ἀξιωματικοῦ, ποῦ, ἀφοῦ τὸν περιφρόνησε, γοητεύεται ὅχι τόσο ἀπὸ τὰ χρήματά του, ὅσο ἀπὸ τὴ λεπτότητα καὶ τὴν καλοσύνη τῆς συμπεριφορᾶς του ἀπέναντί της. Ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, ἀντίθετα ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλο, στὸν ὁποῖο εἶναι φανερό ὅτι οἱ δυνατότητες τοῦ θέματος τοῦ διαφύγανε ἐνάντια στὴν πρόθεσή του, συνειδητὰ κι ἐπίτηδες ἀποκλείει ν' ἀπασχοληθεῖ μετὰ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα ποῦ ἐγκλείεται στὴν ὑπόθεσή του, τὸ παραμερίζει θεληματικὰ, περιορίζεται νὰ γράψῃ ἓνα πολὺ κομψό, πολὺ λεπτό, ἀλλὰ καὶ πολὺ ρηχὸ σκηνικὸ παιχνίδι. Ἡ σύνθεσή του εἶναι ὁλοκληρωμένη, ἄρτια· ἔτσι δὲ μᾶς ἐνοχλεῖ ἡ προβολὴ καμιάς παραχορδίας, κανενὸς σφάλματος, ἀλλὰ σύγχρονα δὲν μπο-

ροῦμε καὶ νὰ μὴ δυσφορήσουμε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ κομψότητα τοῦ συνόλου, ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρη συμβατικότητα τοῦ κύριου προσώπου, μέσα στὸ ὁποῖο δὲν ὑπάρχει κανένα κράμα ἀλλὰ μόνον ἰδανικὴ ἀγαθότητα. Τὸν σχηματοποιημένον αὐτὸ τύπο εἴμαστε συνηθισμένοι νὰ τὸν συναντοῦμε μόνον σὲ βιβλία γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ, ποὺ συχνὰ κι αὐτὰ τὸν βαριοῦνται.

Οἱ «Μέρες ποὺ ζοῦμε» εἶναι γραμμένες μὲ ἀπειρη μαεστρία· ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι ἀψογὴ κι ἀρμονικὴ, οἱ σκηνὲς διαδέχονται ἀβίαστα καὶ γοργὰ ἡ μία τὴν ἄλλη, ὁ διάλογος εἶναι σμιλεμένος καὶ ἔξυπνος· παίχτηκε μὲ ζωηρότατο μπρίο, ἡ ἐρμηνεία τῶν πρωταγωνιστῶν Κας Ἀρώνη καὶ κ. Μουσοῦρη, μὰ κι ὅλου τοῦ πολὺ ἐκλεχτοῦ καὶ συντονισμένου θιάσου, ἦταν ἀριστη καὶ γοητευτικὴ, ἀλλ' ὅταν ἔφευγε κανένας ἀπὸ τὸ θέατρο, παρόλο ποὺ αἰσθανόταν ἱκανοποίησι, εἶχε καὶ τὸ δυσάρεστο συναίσθημα ὅτι ἔχασε τὴν ὥρα του.

Συχνὰ ἔγραψα ὅτι δὲν περιφρονῶ τὰ κομψοτεχνήματα, καὶ ἡ ἀντίληψή μου δὲν ἔχει μεταβληθεῖ· νομίζω ὅμως ὅτι ἔγινε μεγάλῃ κατάχρησις τῆς προσφορᾶς τοῦ εἶδους. Καθὼς λειτουργοῦν πάρα πολλὰ θεάτρα, καὶ τὰ ξεχωριστὰ ἔργα εἶναι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, σπάνια, παίχτηκαν ἀναγκαστικὰ πάρα πολλὰ ἐργάκια ποὺ ἔχουν μόνον μαρφικὰ προσόντα. Ὅπως τὸ σημείωσα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι ἀκόμα, εἶναι μοιραῖο νὰ ῥθεῖ πιά ὁ κόρος.

Νομίζω πῶς εἶναι καιρὸς νὰ συνειδητοποιήσουν τὰ θεάτρα ὅτι τὸ κοινόν, ὅπως τὸ φανέρωσε μὲ τὴ συρροή του στὸ «Παράξενο Ἰντερμέτζο», ζητᾷ πιά κάτι ἀλλιότιχο, καὶ νὰ γυρέψουν, ἔστω κι ἂν εἶναι δυσκολόβρετο, νὰ τὸ ἀνακαλύψουν, ὥστε, ἂν ὄχι ὅλες, τουλάχιστον οἱ περισσότερες παραστάσεις τους νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ ρουτίνα, νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς συγγραφεῖς, ὅπως ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, ποὺ εἶναι πιά ἐντελῶς κυρίαρχοι τῆς τεχνικῆς, νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴ δεξιότητά τους γιὰ νὰ περιβάλουν μ' αὐτὴν κάποιο οὐσιαστικὸ περιεχόμενο.